

Știința și practica au demonstrat că grăbirea recoltatului, căratul snopilor la arie și treierul sunt lucrări care nu suferă nici o întârziere. Cei care țin seama de acest adevăr, câștigă. Și ca să câștige, colectivii din comuna Baba Ana, regiunea Ploiești, dau zor. Sacii plini pe care îi vedem în fotografie sînt dovada priceperii și răsplată hărniciei lor.

Să grăbim RECOLTAREA ȘI TREIERISUL grînelor

Ploile din iunie au folosit mult grînelor, mai ales la formarea bobului. Deși în unele regiuni grîul a rămas cu paiul mic, și de-sime subnormală, spicul în general este bun și bobul foarte bine dezvoltat.

Se poate spune că avem o recoltă de grîu în lan, destul de bună, dar piinea se consideră asigurată numai atunci cînd grîul este băgat în hambar.

Anul acesta luna iulie se arată mai ploioasă decît în alți ani. Ploile mici, cu caracter local, urmate de arșița soarelui, grăbesc coacerea scurțînd starea de pîrgă și de coacere deplină, astfel că grînele trec repede în starea de răscoacere. În regiunile sudice, spre exemplu, grînele au trecut de starea de pîrgă — și în unele raloane se apropie de răscoacere, iar în regiunile nordice sînt în pîrgă. Pînă acum secerișul nu a ținut pasul cu starea de coacere a grînelor. Au fost secerate doar suprafețe mici în stare de pîrgă în partea de miazăzi a țării, chiar în regiunea Craiova unde secerișul este mai avansat. Această întârziere a secerișului se datorește faptului că multe gospodării agricole de stat nu au folosit secerătorile-legători pentru a recolta o parte din grîne în starea de pîrgă, hîzuindu-se numai pe combine, cu care se recoltează grîul în coacere deplină, fără să țină seamă că pot interveni p'oi care întîrzie recoltarea. Multe gospodării agricole colective și chiar întovărășiri agricole, așteptînd să vină mașinile S.M.T., nu au folosit de la început din plin mijloacele lor proprii de seceriș și îndeosebi brațele de muncă existente.

Pentru ca asemenea neajunsuri la strînsul recoltei de grîu să nu se repete și în regiunile nordice, și pentru ca timpul pierdut să poată fi recuștigat, este bine ca gospodăriile de stat să ia măsuri grabnice pentru folosirea întregii capacități de lucru a tuturor secerătorilor și combineelor pînă la completă recoltare, înainte ca grîul să ajungă în starea de răscoacere. Gospodăriile agrico-

le colective și întovărășirile agricole trebuie să folosească toate mijloacele și brațele de lucru proprii pentru ca, împreună cu mijloacele de care dispun S.M.T.-urile, să recolteze grîul în pîrgă în suprafețe cît mai mari și în nici un caz lanurile să nu ajungă în starea de răscoacere.

Se recomandă gospodăriilor colective să ajute gospodăriile agricole de stat cu brațe de muncă pentru strîngerea recoltei, iar gospodăriilor agricole de stat le recomandăm ca după terminarea recoltărilor proprii, să sprijine unitățile agricole cooperatiste la terminarea secerișului, lucrînd cu toate secerătorile și combinele devenite disponibile.

O mare însemnătate o au în această perioadă grupele de într-ajutorare organizate pe bază de înțelegere — pe vecinătăți sau rudenii — între țărani muncitori cu gospodării individuale. De aceea este necesar ca în toate satele să se organizeze astfel de grupe pentru ca secerișul să se facă la timp și fără pierderi.

Pentru grăbirea treierii este necesar ca în primul rînd să se efectueze cît mai grabnic, transportul recoltei de la cîmp la arie, unde să se depoziteze în șiri și stoguri bine clădite și vîrfuite. De asemenea trebuie organizate pretutindeni cetele de treierat, astfel ca ele să aibă un număr suficient de brațe și mijloace de transport, în scopul folosirii întregii capacități de lucru a batozelor din zori și pînă în noapte. Paralel cu executarea recoltărilor de vară trebuie să se execute arăturile de vară chiar printre căi, folosindu-se starea de reveneață a solului, care îngăduie să se facă aceste arături în foarte bune condițiuni, cu efort mic pentru tractoare și animalele de tracțiune. Condițiunile bune de umiditate din sol trebuie folosite din plin pentru însămintarea plantelor furajere în miriștile de rapiță, orz și grîu.

Pentru ca recolta de grîu și alte culturi păloase din acest an să intre în hambare, fără pierderi, și pentru asigurarea unor condiții mai bune pentru recolta anului viitor, trebuie să muncim în mod organizat, folosind orice oră bună de lucru.

Ing. Martin Caraivanschi
director general în Ministerul
Agriculturii și Silviculturii

DOBROGEA

Iată marea spicelor de aur,
Plină ieri pe stepă și-n coclaur,
Eldicau scafeii în zădărnici
Creștete cu violete pufuri...
Broaștele țestoase și năpîrcile
Se-nsoreau pe pietrele lumii
Și rinjeau de sub movile hîrcile
Mărăcinii îi pășteau asinii
Singerind în ciotul rădăcinii
Geaba prin geamile Dobrogei
Lui Alah se tînguia lung, hogii
Nimenea Dobrogea n-avea...
Domni-n cazinou la bacara
Grînele Dobrogei le jucau
Casele Dobrogei le pierdeau
Singele Dobrogei îl vindeau.

Astăzi mica Sciife bătrînă
Se trezește, iese din gorgane
Ochii-și adumbrește cu o mină
Și privește holdele bălane
Fără haturi — mare aurie
Cu belșuguri de gospodărie...

Ia auzi, cum zumzăie bondarii!
Nu-s bondarii, nici nu cîntă hogaș,
Sînt batozele ce dudule pe arii
Zumzăie combinele-n Dobrogea.

George Dan

VIATA NOUA - DEPRINDERI NOI

Activitatea culturală a adus un deosebit aport la lămurirea țăranilor muncitori din regiunea Constanța pentru a pași pe calea colectivizării. Conferințele, seriile de lectură, programele brigăzilor artistice de agitație, piesele de teatru au constituit, alături de întreaga muncă politică, izvoare puternice care au dezvoltat la oameni un nou fel de a gândi. Înapoierea și neștiința nu-și au loc în satul colectivizat așa cum plugul de lemn are ce căuta pe ogorul fără haturi. Noile condiții economice create în urma colectivizării agriculturii întregii regiuni, duc la mod firesc la îmbunătățirea nivelului de trai. Să luăm un singur exemplu din satul pe care îl avem la îndemână. În comuna Cobadin peste 50 de colectivști și-au construit case, cooperativa de consum a vândut sute de garnituri de mobilă, costume de haine, stoffe, mașini de cusut etc. Totodată, cresc și cerințele culturale. Colectivistul are nevoie de o cultură înaintată pentru a putea gospodări cu mai multă pricepere marea avere comună și de aceea se îndreaptă spre ea cu pasiune.

Mergând spre împlinirea dorinței de a deveni culti și luminați, oamenii își largesc sfera preocupărilor. Zeci de colectivști din Mereni s-au deplasat cu autocamionul la Constanța pentru a participa la spectacolele Teatrului de stat și la Istria pentru a vizita străvechea cetate.

La Tuzla, mișcarea artistică cuprinde astăzi peste 111 colectivști, iar în comuna Bărăganu, Petre Jugănarul — om la 75 de ani — împreună cu alții de o seamă cu el, au luat inițiativa formării unei echipe artistice pentru a se întrece cu tinerii.

Oamenii au început să schimbe și fața locurilor pentru a crea condițiile necesare desfășurării unei bune munci culturale. La Comana și Vișoara, de pildă, colectivștii construiesc localuri pentru căminele culturale. De asemenea, în multe locuri, căminele culturale au fost înzestrate din fondurile gospodăriilor colective cu mobilier și instrumente pentru orchestră. Un fapt îmbucurător îl constituie alocarea de fonduri de către gospodăriile colective pentru îmbogățirea bibliotecilor. În felul acesta s-au cumpărat numeroase cărți în comunele Dorobanțu, Nicolae Bălcescu, Gildău, Ștefan cel Mare și altele.

Un fenomen nou, apărut pe meleagurile dobrogene, după înfăptuirea colectivizării agriculturii regiunii, este hotărârea luată de colectivștii din unele sate, de a asigura conducerea instituțiilor culturale cu oameni din rîndul lor. Astfel, aflăm acum directori și bibliotecari colectivști plătiți cu zile-muncă. Aceștia, asemenea tuturor colectivștilor, dar cu mijloace specifice — cele ale muncii culturale — contribuie la întărirea economică și organizatorică a gospodăriilor colective. Colectivistul Raif Omer, directorul căminului din Mereni, pleacă în fiecare dimineață cu sarea la cîmp. El dăce ziare tuturor brigăzilor și organizează în momentele de răgaz citiri în colectiv, anunțînd cu acest prilej programul care se va desfășura seara la cămin.

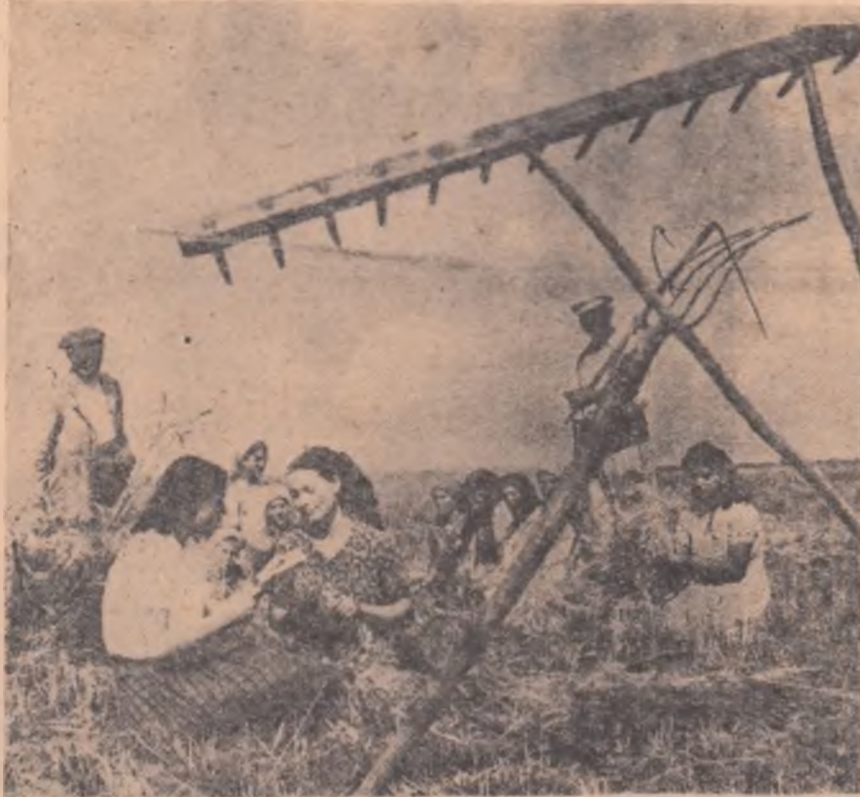
Răspunderea directorului și a bibliotecarului este deosebit de mare în satul colectivizat, unde căminul și biblioteca sînt cum principalele focare de cultură. În regiunea Constanța întreaga activitate culturală se concentrează în căminul cultural, iar colțul roșu a devenit un loc destinat în special consfățuirilor de producție. Pe alocuri el mai cuprinde și o bibliotecă mobilă.

Astăzi nu există comună în cîmpia dobrogenească care să nu aibă o bibliotecă cu sute și sute de cititori. În afară de cele șapte biblioteci raionale mai funcționează 55 biblioteci satești, 250 în cadrul căminelor și 55 ale gospodăriilor agricole colective, adică cu bibliotecari plătiți pe baza zilelor-muncă.

Oamenii simt nevoia să aibă cartea cit mai la îndemână. De pildă, în comuna Perșoru s-a amenajat un local special pentru biblioteca satească, chiar la sediul colectivei, iar la Isaccea a luat ființă la colțul roșu o bibliotecă mobilă. Dar cartea nu s-a oprit la granițele comunei, ea

teci de casă și tot atîtea cercuri de cititori conduse de deputate ca Drăgulin sau Bratoșin și de colectivistă ca Maria Tudoran sau Emilia Popa.

Biblioteca a organizat o seamă de manifestări menite să îmbogățească cunoștințele sateștilor despre operele scriitorilor noștri. Serile literare nu s-au limitat la simple lecturi. După ce se vorbea despre viața autorului, echipa artistică interpreta diferite poezii sau povestiri dramatizate. Asemenea seri literare au înlesnit sateștilor cunoștința cu scrierile lui Eminescu, Alecsandri, Creangă și Caragiale. Ca amănunt ce vădește grija cu care

Cerc de lectură la cîmp. Într-un moment de răgaz colectivștele din comuna Murighiol, raionul Tulcea, o ascultă pe bibliotecara Natalia Chera citind pagini din romanul „Descalțul” de Zaharia Stancu.

a luat drumul jocului de muncă al colectivștilor. Este pilduitoare în această privință munca bibliotecarei Maria Ceageo din Șocariciu. La început a luat câteva broșuri agrotehnice și s-a dus la cîmp și la grădini să le dea oamenilor. La citea colectivștilor în pauzele lucrului. Cu fiecare filă se deschideau noi orizonturi. Astăzi, la Șocariciu, cartea se difuzează și cu ajutorul brigadierilor, ținîndu-se seama la repartizarea de specificul Jocului de muncă al fiecărei brigăzi.

Dintre bibliotecile satești, fruntașă pe regiune este cea din comuna Mihail Kogălniceanu, raionul Medgidia. Să ne oprim puțin aici pentru a vedea cum de a reușit bibliotecara Maria Mihailovici să înscrie în fișele cititorilor peste 1200 de nume. Adesea, ea poate fi văzută bătînd ușițele un sacoaș plin de cărți. Se oprește pe la case și intră în vorbă cu oamenii despre munca lor, despre problemele care îi frămîntă. La plecare sacoașul e mai ușor. O carte a rămas pe masa gospodarului. Maria Mihailovici nu s-a limitat însă la metoda difuzării. A înființat 18 bibli-

teci de casă și tot atîtea cercuri de cititori conduse de deputate ca Drăgulin sau Bratoșin și de colectivistă ca Maria Tudoran sau Emilia Popa.

Biblioteca s-a preocupat și de ridicarea nivelului profesional al colectivștilor. Astfel, din totalul cărților difuzate, 35 la sută sînt agrotehnice. Colectivistii, dîndu-și seama de bogăția învățămintelor cuprinse în paginile acestor cărți, vin ei singuri să le ceară.

Îată fapte care au determinat creșterea interesului oamenilor față de acest sfîrșit înțelept care este cartea, ca și a numărului cititorilor. Biblioteca din Pietroșița a avut în tot cursul anului trecut 250 de cititori, cifră depășită anul acesta încă din primul trimestru. În comparație cu primul trimestru al anului 1957, numărul cititorilor din Păceni s-a mărit de patru ori, ceea ce dovedește setea crescîndă de cultură a colectivștilor.

Desfășurarea actualului festival biennal de teatru „I. L. Caragiale” a pus în fața echipelor de teatru satești, problema alcătuirii repertoriului.

Pentru a afla cum s-a rezolvat această problemă în regiunea Constanța, am luat un scurt interviu tovarășului Gh. Munteanu, directorul casei regionale a creației populare.

— Cum s-au orientat căminele culturale din regiune în alegerea repertoriului echipelor de teatru?

— În general, numărul pieselor pe care și-au la dispoziție echipele satești este mic. Dintre acestea, multe tratează despre atragerea țăranilor muncitori pe drumul agriculturii socialiste. Asemenea piese ar fi lipsite de eficacitate în regiunea noastră complet colectivizată și deci le-am scos din repertoriu.

— În acest caz v-ați îndreptat, desigur, spre dramaturgia originală.

— Din păcate, prea puțin. La faza intercomunală a festivalului de teatru, unele echipe s-au orientat bine alegîndu-și piese originale inspirate din actualitate. Astfel, echipa din Zebil a prezentat piesa „Vinători de zestre”, iar cea din Rîmnicul de Jos „Noapte albă”. Numărul limitat de piese scrise pentru echipele de amatori a împins însă o serie de echipe spre alegerea unor piese nepotrivite pentru sat. Un exemplu este căminul cultural din comuna Mihai Viteazu care a jucat „Titanic Vals”.

— Ce măsuri ați luat pentru îndreptarea acestei situații?

— Am invitat dramaturgi în regiunea noastră pentru a se documenta. Pînă acum a venit tovarășul Mihail Davidoglu care în urma documentării a scris piesa „Șoimul”, aflată acum sub tipar. Sperăm că acesta este numai începutul. Așteptăm să seosească la noi și alți scriitori. (Subliniem temeiul acestei dorinți arzătoare. Sînt într-adevăr prea puține piese într-un act pentru echipele satești. Este de datoria dramaturgilor noștri să creeze cit mai multe piese valoroase, inspirate din viața nouă a satului — N.R.).

Am început să traducem, de asemenea, piese într-un act din dramaturgia sovietică. Bineînțeles, ne-am îndreptat în special spre acelea care tratează despre viața în colhozurile sovietice. Pînă acum s-au tradus: „Într-un colțisor liniștit” de Rîkov, „A dat greș” de Iriensnikov și „Copilașul” de Zagrebelski. De asemenea, unele echipe mai au în repertoriu piesele sovietice „Noră, norișoară” și „Talente” a căror acțiune se petrece în colhozuri.

— În ce fel oglindesc problemele actualității, programele brigăzilor artistice de agitație?

— Deocamdată acest lucru s-a făcut în raionul Fetești, unde casa raională de cultură a organizat o brigadă la carei program despre viața în gospodăria colectivă a fost prezentat în mai multe sate. După acest model s-au creat programe în comunele Tândărei și Stelnica. Acum se lucrează în cadrul casei regionale a creației populare la alcătuirea a două texte de brigadă pe tema întăririi gospodăriilor colective. Acesta este principalul obiectiv al activității cultural-artistice de masă.

In regiunea Constanța, întregul arsenal de forme ale muncii culturale vine să slujească viața. Acest lucru s-a făcut și în timpul acțiunii pentru colectivizare. Se face și acum cînd gospodăria colectivă s-a statornicit, ca unică formă de muncă și viață a oamenilor muncii din satele regiunii. Noile transformări petrecute pe meleagurile dobrogene au deschis culturii un nou făgaș de dezvoltare. În asemenea condiții economice și culturale se afirmă tot mai puternic personalitatea țăranului luminat, a colectivștilor înaintați, făuritor al unei vieți tot mai fericite.

A. Croitoru

Carol Szekely, directorul casei regionale de cultură din Satu Mare, tocmai se pregătea să plece de la colțul roșu al gospodăriei agricole colective din satul Păulești, cînd în pragul ușii se ivi colectivștul Ion Tamaș.

— Care-i baiul, baci Ioane — îl întrebă Maria Zidaru, președinta colectivei.

— Am venit așa, pe la colțul roșu. Dar, spune, rogu-te, dînsul este doctorul venit de la oraș, care a învățat-o pe Magda să-i puie copilului praf de sulfamidă pe rană?

— Chiar dînsul e, baci Ioane, răspunde președinta zîmbînd cu subînțeles către directorul casei regionale de cultură, care fusese luat drept doctor.

Atîta îi trebuiu lui baci Ion Tamaș, că nici una, nici două, îl năpădi pe directorul casei de cultură cu fel de fel de întrebări. Care sînt cauzele bolilor canceroase și cum se pot trata acestea; cum pot fi feriți copiii pentru a nu se îmbolnăvi de paralizie infantilă; de unde provine gripa infecțioasă și alte întrebări de acest fel.

Carol Szekely, luat pe neașteptate cu probleme din domeniul medicinei,

Cu brigada științifică PRIN SATE

cum era și firesc, nu știu ce să răspundă. În cele din urmă, zîmbi îngăduitor și spuse omului din fața sa, care abia aștepta răspunsul:

— Te rog să nu te superi, baci Ioane, dar eu nu-s doctor. Peste o săptămînă însă voi veni aici cu specialiști, care vor răspunde la toate întrebările puse de dumneata și de alți sateși.

O dată întors la Satu Mare, directorul a povestit colectivștilor casei regionale de cultură pătania de la colțul roșu al colectivei din Păulești. Au gîndit ei și au sfătuit, pînă la urmă soluția a fost găsită: să se înființeze o brigadă științifică, după modelul celei din raionul Sighet. În brigadă au intrat oameni care lucrează în diferite specialități: profesorul de fizică Gavrilă Cavaș, doctorul Eugen Eteđi, inginerul agronom Alexandru Mureșan, vicepreședintele fibalei S.R.S.C. Geza Miklos, profesorul de literatură Ivan Cocos etc.

După o săptămînă brigada științifică,

însoțită de brigada artistică de agitație, se afla în sala colțului roșu de la gospodăria agricolă colectivă din Păulești. Sala era ticsită de lume. Dr. Eugen Eteđi nici nu sfîrșise cu răspunsurile la întrebările puse de Ion Tamaș, că pe masa prezidiului se și strînsese un teanc de bilețele cu întrebări privind diferite probleme. Unii cereau să li se explice ceva în legătură cu bogățiile solului și sub-solului din raion, alții voiau să știe cum se poate obține o producție cit mai mare la hectar, sau cereau lămuriri despre îngrijirea vacilor fătătoare și despre îngrășatul porcilor. Mulți au pus întrebări în legătură cu sateliții artificiali ai Pămîntului, despre apariția și evoluția vieții pe pămînt, despre originea statului etc.

Acești oameni simpli, care odinioară nu știau decît să muncească din greu, flămînzii și goi pe moșiile grofilor, cu capul întunecat de diferite superstiții, au dovedit marea lor sete de învățatură. Afară se întunecase de-a

binelea, cînd pe scenă s-a urcat brigada artistică de agitație. Programul ei era axat pe probleme asemănătoare cu cele discutate mai înainte:

îngrijirea sănătății, obținerea unor recolte bogate, îngrășarea animalelor etc. Despre întîlnirea de la Păulești s-a dus vestea în întreg raionul. Brigada științifică a fost chemată în mai multe sate din raionul Satu Mare. Pe acolo pe unde a trecut, a încolțit în inimile oamenilor dorința de a se adăpa cit mai mult la izvorul nesecat al științei. Căminele culturale din comunele Ardud, Halmeu, Mediașul Aurit, Rătești, Viile Satu Mare, Lazuri etc., și-au format brigăzi științifice alcătuite din ingineri, agronomi, doctori, medici veterinari, profesori și învățători. Asemenea brigăzi științifice cu activitate rodnică, așa cum sînt cele din raionul Satu Mare au luat ființă în ultima vreme și în raioanele Carei și Tișnad, dînd rezultate deosebit de bune.

Maria Stancu

Via gospodăriei agricole de stat din comuna Ștefănești, regiunea Pitești, promite un rod bogat, așa cum se vede de altfel și din fotografia de mai sus.

„Frumoasa“ din lunca Argeșului

Dumitru Giuguleanu își rotește privirea jur-împrejur, apoi încă și încă o dată. Privea și nu se mai sătura. Ce frumoase erau toate! Mai ales tăblițele indicatoare. Pe una scria „Spre arie“, alta își îndrepta pașii spre locul pentru fumat... Dar alea de nisip! Dar chioșcul de răcoritoare de la oraș! Dar brazdele!... Ei, gata. Ajunge! Prea multă laudă strică. Că aria e frumoasă și dichisită de asta nu se îndoiește nimeni.

Dumitru Giuguleanu privea încă o dată cu ochi de îndrăgostit spre aria de treier peste care stăruia liniștea și ordinea, apoi, plin de mulțumire, porni agale spre sat.

Mulțumit este și tovarășul Petre T. Petre, președintele sfatului popular. În general, de la ascultă pe tovarășii de la sfatul popular al comunei Mihăilești, despre felul cum au pregătit ei aria de treier din lunca Argeșului rămii convins că totul este în ordine. De mergi însă ceva mai în amănunt, începi să ai îndoieli. Bunăoară, cu toate că aria din luncă este electricificată, deci se va putea treiera ziua și noaptea, totuși batoza va lucra în medie cu mult sub capacitatea ei de producție. Aceasta pentru că s-a neglijat ceva, un lucru deosebit de important în campania de treier și anume, organizarea temeinică a cetelor, acest factor hotărâtor pe o arie din sectorul individual. Cu greu își poate închipui, cineva, bunăoară, cum va putea lucra o „ceată“ formată din peste 40 de capi de familie, așa cum în Mihăilești au fost

alcătuite majoritatea cetelor. La aceasta adăugăm faptul că munca cetelor nu se va desfășura după un plan, deoarece nu se știe cum vor rămâne până la urmă cetele. Așadar, cetele vor lucra dezorganizat pentru că nu au plan, iar plan nu se poate întocmi pentru că cetele nu sînt încă definitive. Un adevărat cerc vicios. Și asta pentru că dînd prea mare atenție aparențelor și paradei, tovarășii de la sfatul popular al comunei Mihăilești au pierdut din vedere tocmai ceea ce era și este esențial la treier: organizarea muncii la batoză.

Fără îndoială că arile de treier trebuie să fie frumoase, și să aibă un aspect sărbătoresc, deoarece treierul este încununarea muncii de un an întreg, dar frumusețea unei arii o dă în primul rînd buna organizare a muncii. Și în cazul ariilor de treier din sectorul individual, cum este cea din comuna Mihăilești, munca bine organizată la treier înseamnă în PRIMUL RîND: formarea temeinică a cetelor, fixarea conducătorilor de ceată și planificarea la treier încît fiecare sătean să știe cu mult înainte din ce ceată face parte, cine e conducătorul cetei și cînd intră ceata respectivă la treier. Este bine ca toate acestea să fie definitive și comunicate din vreme oamenilor prin conducătorii de ceată. În AL DOILEA RîND se cere grăbirea transportării snopilor pe arie și clădirea lor în stoguri pentru ca batoza să poată lucra din plin.

E. Chelbașu

Despre organizarea muncii în gospodăriile agricole colective*)

Evidența muncii colectivistaților

Scrisorile unor președinți de gospodării colective care își împărtășesc experiența într-un șir de probleme privind organizarea muncii, au stîrnit multe discuții și în gospodăria noastră. Fără îndoială că aspectele organizării muncii sînt nenumărate și că fiecare gospodărie își are specificul său. Dar peste tot, rolul brigadierului este același și eu aș vrea prin scrisoarea de față să vorbesc despre felul în care mi-am însușit — să zic așa — meseria de brigadier.

Gospodăria noastră a luat ființă în 1950 cu 57 de familii și 269 de hectare arabile. După opt ani gospodăria are 1352 de hectare, o fermă cu peste 1300 animale și 800 de păsări, o orezărie, o grădină de legume, o stupărie, ateliere de fierărie și lemnație, o livadă, o vie, un fond de bază de 1.572.679 de lei, proprietate comună a unui număr de 173 de familii de colectivistați.

Pentru orice colectivistaț este limpede că față de dezvoltarea economică a gospodăriei, numărul membrilor ei pare cam mic. Se pune întrebarea cum de putem face față atîtor sectoare de activitate cu numai 272 brațe de muncă? Trebuie să amintesc că tot satul este în colectivă.

Răspunsul la această întrebare este unul singur: printr-o cit mai bună organizare a muncii.

Despre aceasta și-au spus pînă acum cuvîntul președintele gospodăriei din Castelu, din Ceacu și alții. Eu mă voi opri mai pe larg asupra chipului în care eu, ca brigadier, urmăresc munca oamenilor și în evidența zilelor-muncă.

Se știe că evidența zilelor-muncă se ține de către brigadier în cartea de muncă a fiecărui membru din brigada sa pe care o completează în fiecare seară. Acest fel de evidență a muncii este bun și sigur numai în cazul în care oamenii muncesc de dimineață pînă seara într-un singur sector, la cîmp, la grădină, la transporturi sau în orezărie.

Dar la noi, ca în majoritatea gospodăriilor colective cu suprafețe mult mai mari decît numărul brațelor de muncă, oamenii trebuie să se împartă zilnic în diferite sectoare unde este nevoiea mai mare.

De pildă, colectivistațul Nicolae Vizireanu, din brigada mea

a avut de lucrat în ziua de 1 iulie la strînsul orzului (40 procente pentru că lucrarea se face numai în zorii zilei cînd orzul este umezit de rouă), a trecut după aceea la prășit porumb (125 procente) și deoarece de la orezărie ni s-a trimis veste că este neapărat nevoie de oameni la plivit, Nicolae Vizireanu a mai făcut în ziua aceea încă 75 de procente la orezărie.

Prin ce mijloace poate urmări cu precizie un bun brigadier munca a zeci de colectivistați ca Nicolae Vizireanu, împărțiți din zorii și pînă în noaptea (uneori și noaptea întreagă) ba la orezărie, ba la cultura de porumb, ba la combină, ba la gară cu transporturile, pentru ca ceea ce îi scrie pe urmă în cartea de muncă să corespundă cu realitatea?

Completarea cărților de muncă a ajuns o trudă de pomană, care ne mai și răpea nouă, brigadierilor, 2—3 ceasuri bune din fiecare zi de muncă.

Viața ne-a îndreptat singură

către găsirea unor mijloace mai bune de ținare a evidenței zilelor-muncă.

Iată ce am făcut eu, bunăoară: mi-am întocmit un caiet în care seara, în dreptul numelui membrilor brigăzii scriu ce are fiecare de făcut în ziua următoare. Repartizarea oamenilor la diferite munci o fac seara. Timpul pierdut cu completarea cărților de muncă îl întrebunțez acum pentru o treabă mai folositoare, aceea de a împărți mai bine sarcinile tuturor membrilor brigăzii și de a mă sfătui cu șefii de echipe asupra lucrărilor care sînt mai grabnice a doua zi. Deci și eu, și șefii de echipe, și membrii brigăzilor, toți știm de cu seară ce avem de făcut a doua zi. Mie nu-mi rămîne decît să văd aici, colo, dacă oamenii sînt pe locurile unde scrie în caietul meu că trebuie să fie și dacă termină în timpul stabilit și mai ales cum termină lucrarea incredințată.

Seara, înainte de a trece la împărțirea sarcinilor pe a doua zi, eu citesc din caiet toate procentele realizate de fiecare om în ziua respectivă și membrii brigăzii își notează în carnetele doar data și procentul respectiv. De exemplu, la 4 iulie: 197 procente sau 216 procente sau numai 40 procente, după cum

a lucrat fiecare om. De două ori pe lună, prezint situația din caietul meu contabilului șef care întocmește graficul general al gospodăriei. Aceste procente din grafic corespund — fără greș — cu procentele notate de membrii colectivistaților în carnetele lor. Eventualele neînțelegeri, sînt rezolvate pe loc în fiecare seară și în fața tuturor șefilor de echipă. Acest sistem a pus capăt și practicei dăunătoare de favorizare a unor neamuri sau prieteni. Brigadierul dă socoteală de munca sa, zilnic, în fața întregii brigăzi, și toți pot ști dacă procentele au fost sau nu rotunjite.

În rîndurile de mai jos voi vorbi și despre o altă latură a sistemului de evidență a zilelor-muncă, de data aceasta în echipe.

Pînă la sfîrșitul anului 1957 evidența muncii oamenilor în echipe se ținea în comun. De pildă: echipa lui Nicolae Vizireanu avea de prășit o suprafață de 37 hectare porumb. Echipa, alcătuită din 14 oameni, după executarea lucrării, primea procentul statutar pentru suprafața de 37 hectare, împărțit egal la cei 14 membri. Dar acest sistem s-a dovedit a fi greșit pentru că unii dintre colectivistați veneau cu regularitate la muncă, făceau lucrare de calitate și în timpul prevăzut, în vreme ce alții — căutau fel de fel de prilejuri, ba să lipsească, ba să întîrzie, ba să dea cu sapa numai așa, de ochii lumii. Lucra, nu lucra, procentele îi veneau de-a gata.

În primăvara anului 1958 consiliul de conducere a luat hotărîrea să nu se mai aplice norme colective pe echipe, ci norme individuale, defalcate din norma colectivă a echipei. În acest fel, membrii echipei trebuie să muncească deopotrivă, absențele de la lucru au scăzut, chiulul și lenevia au dispărut.

După cum se vede, măsura a fost bună și venită la timp și de aceea eu o recomand ca un bun dobindit prin experiența noastră, tuturor celorlalte gospodării agricole colective unde evidența zilelor-muncă în echipe se face încă în mod colectiv.

Gheorghe Voinea

brigadier de cîmp la g.a.c. „Horia, Cloșca și Crișan“ satul Horia, raionul Filimon Sîrbu, regiunea Galați.

*) Vezi revista „Albina“ nr. 546, 547, 548 și 549

COMBINA

Bătrînul prășea la porumb, laolaltă cu femeile și cei mai tineri întovărășiți. Arunca sapa cu pricepere, își încorda grumajii și prășea mai departe printre rînduri.

Trecut de 60 de ani, copiii îi spun „moș Gheorghe“ deși nu pare mai vîrșnic decît alți întovărășiți.

Nu desminte numele comunei: obidit a fost o viață, Gheorghe Petrescu. Obidiți se numește și comuna.

Dacă deobicei, oamenii spre bătrînețe se încovoie, își aduc fără vrere umerii și ochii mereu către pămînt, țărani muncitori din comuna aceasta prăfuită de pe malul Rîmnicului au pornit în viață încovoiați ca abia acum, în toamna vîrstei, umerii să li se îndrepte, ochii să li se înalțe în sus, spre țării și lumină...

Cînd au căpătat pămînt, în primăvara lui '45, obidiții au prins să-și salte umerii. În '56, pășeau gravii, dar drepți, cu ochii de-a lungul întinsului ogor, pentru cea dintîi dată lucrat fără haturi și fără pluguri trase de vite...

Și acum?

Din tarlaua cu porumb hibrid, gros cit mina, înalt cit omul, moș Gheorghe Petrescu și-a înălțat umerii nebănuit de drepți și de puternici. Și-a pus mina strează la ochi și s-a uitat lung, lung, spre apa Rîmnicului, într-acolo de unde se aude duduie surd de combină. Un copil, haimana de vară, cu scipiri strengărești în luminile de tăciuni ale ochilor, l-a măsurat cu mirare pe bătrîn și la un timp, supărat că nu vede încotro sau la ce cată așa de adinc bătrînul, a dat glas întrebării:

— Ce-i moș Gheorghe? Ce e?

Iar moșul, cu umerii mai sus și mai drepți decît porumbul, a rostit atunci ceva ce întrecuș puterea de înțelegere a copilului:

— Mă uit, că prima dată de cînd sînt pe pămînt, am să mîncînc piine nestropită cu sudoare omenească...

Combina deșirată ca o cămilă în deșertul de aur al spicelor, dădu ocol să taie rodul în partea cealaltă a tarlaiei întovărășiților...

Gh. Florescu

Printre ramurile de producție dezvoltate ale gospodăriei agricole colective „I. C. Frimu“ din comuna Leordeni, raionul Topoloveni, se numără și livada. În fotografie: Zoie Stoica, una din colectivistele fruntașe, care culege zilnic cite 60 kg. de cireșe.

Izvorul BELSUGULUI

A fost odinioară un moșneag mărunt, pe care îl chema Doru. El se pripășise în plin Bărăgan, la o poștă de tirgușorul Lehliu, și-și ridicase coliba lângă cel mai falnic plop din împrejurimi. Pe locul acela s-a încropit mai târziu o așezare. Fiindcă moș Doru fusese scund de stat, oamenii i-au spus comunci Dormărunt. De-a lungul timpului, comuna s-a făcut oarecum cunoscută datorită numelui ei cu iz poetic. În zilele noastre însă, Dormărunt și-a câștigat cu totul altă faimă. Despre Dormărunt începe să se vorbească în raionul Lehliu și chiar peste hotarele acestuia, ca despre un centru colectivizat tot mai puternic. Se petrec aici lucruri care au darul să primenească nu numai fața satului, dar și conștiința oamenilor. Răsar, aproape la tot pasul, semnele belsugului. Iar necesatul lor izvor este gospodăria colectivă „Viață nouă”.

Nimic nu vine de-a gata și nici un lucru trainic nu se poate face peste noapte. Bradul falnic de astăzi este puțelul plâpind de ieri, despre care nu erai cu totul încredințat de la început că va crește viguros. Tot așa, gospodăria colectivă „Viața nouă” era privită în sat acum câțiva ani ca un fel de vâstar care poate să prindă sau nu. Dar vâstarul a prins și a început să dea roade. A devenit un fapt obișnuit ca producția de grâu la hectar să depășească două tone, iar cea de porumb-boabe trei tone. De la ultima împărțire a veniturilor, în magazia colectivelor rămăseseră și acum, în plină vară, mari cantități de grâne pe care colectivii ca Ion Radu, Nicolae Mușat și Alexandru Oancea nu veneau să și le ridice.

— N-avem unde să le mai punem! — ziceau oamenii.

— Faceți ce-oți face — li se răspundea — dar luați-le o dată, că vine recolta nouă peste noi!

Țăranii muncitori din Dormărunt n-au avut niciodată, în trecut, asemenea „griji”.

În plin Bărăgan, colectivii și au făcut grădini legumicolă, cu fintini și pompe speciale. Un lanț întreg de ateliere meșteșugărești, șase la număr, încropesc tabloul unei adevărate industrie locale. Laptele furnizat de ferma de vaci a gospodăriei a ajuns să aibă un debit anual de 40.000 de litri.

Către acest izvor de bunăstare se îndreaptă în ultima vreme tot mai mulți țărani muncitori. Numărul familiilor înscrise în gospodăria colectivă „Viață nouă” este acum de trei ori

mai mare decât la înființarea ei. Oamenii au fost atrași nu numai de veniturile dobândite prin muncă laolaltă, dar și de armonia din sinul gospodăriei, de relațiile noi dintre colectivisti, de înțelegerea adinc omenească cu care consiliul de conducere se ocupă de nevoile fiecărui colectivist.

Frații Gheorghe și Constantin Barbu s-au înscris în gospodăria colectivă nu de multă vreme. La muncile cimpului, în clipe de răgaz, colectivii mai vechi au observat că alde Barbu au ca bază a hranei mămăliga. Gospodăriile lor individuale nu le aduseseră prea mult belsug, așa că la sfârșitul primăverii isprăviseră făina.

— Nuri bine — și-au zis oamenii. — Noi cu piine albă, ei cu mămăligă!

De acum sînt dintr-o familie cu noi. A doua zi, consiliul de conducere a hotărît să împrumute grâu din fondul de rezervă, membrilor proaspăt înscrși. Multora dintre aceștia li s-au dat și locuri de casă. Pentru căpiori și grinzi, au primit materiale tot de la gospodăria colectivă.

Asemenea lucruri merg de-a dreptul la inima omului și dovedesc tuturor că gospodăria colectivă este familia cea mai trainică, mai minunată, a satului nostru de astăzi.

N. Culcea

Intregul sat sprijină echipa de teatru

Artiștii amatori din comuna Leu, raionul Craiova, nu voiau să înceapă spectacolul pe care-l pregătiseră pentru festivalul „I. L. Caragiale”. Constantin Leoveanu, instructorul echipei de teatru, era necăjit: „Auzi dumneata... să n-ai aducă ciorapii. Ce ne facem acum?” Flăcăii și fetele din echipă erau la fel de îngrijorați. S-a dus instructorul și la președintele juriului, să i dea de veste să amâne prezentarea echipei.

— Ce mai e și asta? s-a mirat președintele juriului. Ce trebuie atîta alergătură pentru niște ciorapi?

— Vezi că avem nevoie de ciorapi speciali. Groși și de culoare închisă. Aftinția e femeie bătrînă. E soacra din povestea lui Creangă. Doar nu vreți să apară pe scenă cu ciorapi de mătase... Ne ar ride lumea!

Trăgeam cu urechea la discuție. Și deodată am tresărit... „Ne-ar ride lumea...” Grija instructorului pentru un amănunt mic, menit să contribuie totuși la reușita spectacolului, mi-a dat de gândit.

Unul din interpreții principali ai piesei mi-a vorbit cu cuvinte de laudă despre instructor. „Stăteam la repetiții pînă noaptea târziu. Mereu ne întorcea din drum, mereu ne punea să reluăm câte-o scenă”.

Că s-a muncit temeinic la repetiții, a dovedit o spectacolul prezentat la festival. Cei 11 interpreți se confun-

daseră parcă cu personajele din piesă. De la act la act se schimbau decorurile. Primul act se petrecea în ograda Aftiniei, al doilea într-o încăpăre din casa babei, al treilea în altă încăpăre. Pentru fiecare act existau decoruri potrivite.

Un sat întreg a ajutat la punerea în scenă a unui spectacol. Oameni harnici și săritori la nevoie, așa cum se dovedesc a fi și la muncă în cele cinci întovărășiri din sat, leovenii au făcut tot ce le-a stat în putință pentru ca echipa lor de teatru să devină fruntașă.

Iar instructorul echipei de teatru, țăranul întovărășit Constantin Leoveanu, s-a străduit să fie la înălțimea încrederii pe care oamenii o aveau în el. La cursul pentru instructorii echipelor de teatru, organizat la Craiova, el s-a numărat printre cei mai buni elevi. A înțeles acolo că nu e de ajuns să joace el bine, ci că trebuie să caute să-i aducă și pe ceilalți la un bun nivel de interpretare. A muncit și a reușit. Astăzi, în repertoriul echipei de teatru din Leu, figurează trei piese la fel de bine pregătite: „Ochiul babei”, „Rusaliele” și „Tirgul inimilor”.

— Cu oricare din piesele astea ne putem prezenta fără sfială la fazele superioare ale concursului — ne-a spus instructorul.

Și cred că nu exagera.

Traian Lalescu

Dumitru Radu Popescu

ÎN RÎND CU OAMENII

— fragmente din povestirea „Semnul săraciei”, din volumul „Fuga”, apărut la E.S.P.L.A. —

...Își plimba privirile prin toate colțurile curții, cercetînd atent fiecare lucru încit, cine nu l-ar fi cunoscut ar fi rămas incredințat că omul acesta cu părul înzărunțit, tăiat scurt ca la copii, cărui nu-i dădeau mai mult de treizeci și cinci de ani, deși împlinise în primăvară patruzeci și șase, e un străin de această curte. Se părea că astăzi o vede pentru prima oară în viață și o cercetează ca să-și deie părerea despre vrednicia stăpînului ei. Stăteam în fața lui pe un trunchi de salcîm, străduindu-mă să-i înțeleg gîndurile. Venisem să tălăsuiesc cu el, căci nu era om închis la fire, ci prietenos, și-i plăcea să povestească cîte și mai cîte. Credeam c-o să-și dezlege limba și de data aceasta, mai ales că înainte cu cîteva ocazii fusese împreună la gospodărie, unde se împărțiseră avansurile. Dar Grigore Ghișoica tăcea. Două găini moțate se proțăpîră provocatoare în fața noastră și după ce ne cercetară cu amîndoi ochii, întoarseră cozile spre noi și începură să scormonească pămîntul cu ghiarele.

Vecinul meu era așa de posomorît cum nu-l văzusem niciodată. Așteptările mele păreau a fi înșelate și chiar mă gîndeam să plec spre casă, cînd l-auzii întrebîndu-mă:

— Ce zici de smocul ăsta de iarbă, ăsta ce-a răsărit în mijlocul curții?

Văzîndu-l că stăruie să-mi afle o părere pe care n-o aveam, am căutat să schimb vorba:

— Trebuie să vină carul de la gospodărie, nu-i așa, nene Grigore? Matala ești multumit de cît grâu ai primit?

— Lasă grîul, mie răspunde-mi la întrebare: ce crezi de iarbă asta?

— Păi... ce să cred? Iarbă ca toată iarbă.

— Tocmai că asta nu-i iarbă ca toată iarbă, iarbă adevărată crește pe cîmp, nu în curțile oamenilor.

Ce voia să spună nu-mi puteam închipui. A stîns țigara și-a aruncat-o lângă rădăcina dudului. A tușit o dată încet, apoi o dată mai tare, așa cum obișnuia întotdeauna cînd voia să povestească ceva.

2

ÎN RÎND CU OAMENII

— Să-ți spun o istorie și-apoi ai să înțelegi tu.

— Ce să-nțeleg?

— Ce-nseamnă iarbă asta, crescută așa, tămîisam, în curtea omului. Trebuie să te lămuresc, să nu crezi și tu ce-au crezut alții...

Apăsă mai altfel pe ultimul cuvînt, își luă pălăria de pe cap și și-o așeză pe genunchi.

— Eu în primăvara asta am intrat în colectiv... Acum un an, înainte de secerat, stăteam la poartă și mîncam vișine. Făcuse vișinul altă roadă cum nu mai făcuse de mult... Cum mîncam eu vișine din căciulă, văd că vine de la vale Lăe Fierăstrău, ăla de-a avut cîrciumă și stă lângă cișmea, față-n față cu Bosoanca, cu Ion... Imi dă bună dimineața și mă întrebă de-s coapte vișinile.

— Coapte, li răspund eu.

— Cum de te-a apucat doru' de ele așa de dimineată? Îs dulci?

— Dulci, zic eu.

— Se vede că te-ai săturat cu altceva de infuleci cu altă poftă din vișine.

— Să-urât, mint eu, că nu mîncasem nimic în dimineața aceea. Mie nu prea-mi păsa de spusele ăstuia; de zicea de bine, de zicea de rău, eu îi dădeam pace să zică. După un timp îl aud că mă întreabă:

— Ai fost pe la Tudorică, pe la Ion?

— N-am fost de mult.

— N-ai văzut ce are în curte?

— N-am văzut.

— Atunci ești în urmă cu politica!

Ce să văd în curtea lui Tudorică, m-am gîndit eu.

Mă gîndeam fel și chip, dar nu găseam răspuns. Ce făcea Tudorică mă privea și pe mine; nu eram rude, dar de, eu aveam pe Maria fată mare, el pe fiu-său Mihai. În toamnă hotărîsem să jucăm la nuntă.

Fierăstrău cu ochii lui de culoarea cojilor de ceapă uscată, îngropați adînc în fundul capului, mă privea de sus... Se lovea peste bocanci, nepăsător, c-o joardă uscată de prun.

— Ce-ai văzut, Lăe? Clocind găinile în automobil?

— Ce-am văzut eu e lucru mic, dar are tîlc mare!

Fierăstrău a prins joarda cu amîndouă mîinile și-a-ndoit-o ușor. Îi luceau ochii de viclenie, îi luceau obrazii din cauza grăsimii.

— N-am văzut automobil, n-am văzut boagăție, am văzut iarbă, mă, iarbă pe bătătură! Șiți ce înseamnă asta? Săracie, mă,

ÎN R

asta înseamnă! Nici un ceput să-i crească iar în curtea lui.

Ce crezi c-am făcut eu m-am pus căciula în cap m-am oprit. Acolo m-am uitat printre parii patru smocuri de verde „Semnul săraciei!” mi

În curte nu era nimeni colectiv. Căteaua o legănoscut să le fure ceva.

„Căteaua au legat-o cîia!” imi răsuna în ure

Ajuns acasă, nici una de cozi:

— Să nu te mai prind te-ngrop de vie în cîm

— Ce ai, Grigore? mî

— Ce ai, Grigore? mî

Eu umblam prin casă prostia în care era să n

— Eu, tată, a zis Ma

— Ait cît trăiesc eu

— Cine te-a bizit la

— Taci, muiere, taci,

— Lasă-l mamă, să

— Om vedea noi cir

cocoșul!

În după-amiaza acele odaie și n-am lăsat-o la în mîna, și-am păzit-o, mi-a spus c-am prostit n-auzeam. Seara am d

crimi, ochii fetei erau

Nimeni nu știa ce m mereu tristă, plînsă; la neinduplecat ca un biv

Auzisem că peste să

Imagini

IN SATELE BISTRICEI IASTRE

gospodăriei agricole colective Valea Seacă, regiunea Concreșcut viguros iar spicele cu boabe grele și sănătoase recoltă frumoasă. Acest an răsplata muncii pe înfrățite va fi mare..." par a ele bucuroase ale colectivizării - fotografia de mai sus.

români, unguri și sași din Batoș, ralonul Reghin, Reșita, județul Sibiu, adunați să citească și lucreze în bună

Așezați pe valea Bistriței în vecinătatea munților cu același nume, locuitorii comunei Broșteni nu se pot lăuda cu pământuri întinse și roditoare. În schimb ei sînt demni de toată lauda pentru felul cum știu să se gospodărească în condițiile specifice locale. Unirea în gospodăria colectivă le-a deschis calea spre o viață îmbelșugată.

— N-avem pământ destul, în schimb avem pășuni pe culmile munților. Acolo unde pășunea este săracă, o vom îngrășa — au hotărît ei în adunări și consfătuiri.

Au cumpărat oi și vite, au îngrășat pășunile cu îngrășăminte naturale. Acum, ca în fiecare vară, turma de 1.200 oi și cireada de 112 vite, dintre care 60 de vaci cu lapte, pasc pe întinsele pășuni ale Grentierului de pe munții Bistrița.

Tărani muncitori care trăiesc în așezări asemănătoare pot lua pildă de la cei din Broșteni, regiunea Suceava și nu vor avea decît de cîștigat.

F. Michitovici
corespondent voluntar
Suceava

CÎNTECUL LUI GRIGA

— Legendă din Caș —

S-a ascuns soarele după dealul Certezei. Umbrele dealurilor cresc, cresc mereu. Amurgește. Ne-am așezat la marginea pădurii de goruni seculari cu coroana lăbărtată. Tata a aprins focul, a umplut ceanul cu apă și a pus făina de mălai să fiarbă coleșă.

— Tată, auzi tată, spune-mi povestea cu izvorul lui Griga.

— Cu Griga din Certeza?

— Da. Cu Griga din Certeza...

Tata începe să povestească cu glas mulcom și curgător.

Trăia odată pe meleagurile noastre un oșan cu numele de Griga. În Certeza a văzut lumina soarelui. Din pruncie îi plîngea inima cînd vedea că se îmbogățesc grofii din truda și sudoarea oșenilor. Vorbesc și astăzi oamenii prin sate că Griga avea o inimă curată și iubitoare de dreptate. Copil fiind, cutreierînd cu oile grofului pășunile nemîrginite, cînta:

Nici aceea nu-i dreptate
Groful să mînceapă lapte
Oșanul hajme sărate.

Umblau țipăturile acestea prin toată Țara Oașului. Și feciorii le strigau la horă. Se înspăimîntau grofii și-și bulbucau ochii cînd le auzeau țipîndu-se. Pe vremea aceea sărac era Oașul. Și oamenii erau săraci. Cîțiva grofi erau bogați. Îi puteai număra pe degete...

Griga crescuse, se făcuse fecior zdravăn, curajos ca Pîntea haiducul. Fruntea lui nu se apleca în fața nimănui. Duminicile și le petrecea în satele din împrejurimile Negreștiului. Era un fecior înalt, lat în umeri ca un munte, cu fața albă și ochi albaștri, cu părul negru și creț. Mergea țanțos, cu pieptul scos înainte. La horă învîrtea cele mai frumoase și mai oacheșe fete. Țipurea:

Jandarii de la Borcut
Zis-or că mă bagă-n lut.
Jandarii de la Certeza
Că mi-or pune-n miini rețea!

Griga, cu țipăturile lui, le făcea o ciudă cumplită primarilor și grofilor. Îi ziceau „instigator la revoltă”. Cînd grofii trimiteau jandarii să-l caute. Griga se afunda în codrii nepătrunși ai Oașului și doinea cu amar.

Intr-o zi, cînd soarele nu mai avea mult pînă la asfințit, a apărut Griga la marginea pădurii și a privit în vale. Ce-i văd ochii? În drum, în dreptul casei în care s-a născut, opt jandari i-au scos părinții în obor. Sudălmii, o-cări spurcate, lovituri dureroase aruncă jandarii peste părinții lui dragi. Griga nu putea răbda. Inima îi singera. Ochii îi fulgerau minie, ură și

durere. Îi zvîcneau tîmplele. Porni spre sat, alergînd ca un nebun, pe cărăruia cea mai apropiată, printre mirișci și scaieți.

Măi oșane, măi voinică —
Codru către Griga zice —
Nu te duce, nu te duce.

Griga alerga ca vîntul. Pe ulițele satului purtau jandarii pe părinții lui. Erau legați cu funii groase. Îi loveau unde le cădea la îndemînă. Zdrengu-roși cum erau, se țineau însă tare oșenii. Parcă aveau inima de piatră. N-au lăcrimat nici o boabă.

L-au văzut jandarii cum aleargă. Le scăpărau privirile de bucurie: „e al nostru”.

O luptă crîncenă se încinse între jandari și Griga. Cîțiva jandari au rămas stîrvuri pe cîmp, atinși de cuțitul lui Griga. Nu i-a putut birui însă pe toți. Cînd să-i taie funia lui tat-su cu cuțitul, un jandar l-a fulgerat cu patul armei după cap. A căzut. L-au legat fedeleș. L-au dus la primărie, unde l-au schingiuit groaznic.

Oșenii din Certeza au început să fiarbă. Inimile lor s-au aprins ca focul. De ură și pentru răzbunare s-au aprins inimile oșenilor.

Dar într-o noapte neagră l-au luat jandarii pe Griga și l-au scos din sat. I-au săpat o groapă adîncă. Neagră și rece era groapa. Ca și noaptea. L-au îngropat de viu. Numai codru îi doinea prohodul. Iar în graiul gîndului, Griga zicea codrului:

— Codrule cu frunza deasă
Nu de moartea mea îmi pasă
Că domnii, cu moartea mea
Soarta tot nu și-or scăpa.
Codrule cu frunza lată
Nici în groapă, nici odată,
N-oi lăsa pieritului
Slobozia gîndului,
Sufletul oșanului.

Tata a stat cîteva clipe dus pe gînduri. În privirile lui scînteiau luciri de ură. Îmi vorbea, retrîind și el aceste zguduitoare clipe. A grăit din nou:

— La Borcut l-au îngropat. Din mormîntul lui a izvorit un izvor de apă rece, care fierbe mereu. Acolo zic oșenii că e sufletul lui Griga. E sufletul lui, care a tințit după dreptate.

Tata a tăcut. S-a fiert coleșă. Am clădit pături cu brînză de oaie. Am mînceat și am băut apă rece. — Cum se mai schimbă vremurile — zise tata într-un tîrziu. Dreptatea pentru care s-a zbatut Griga și mulți oșeni ca el o vedem azi. O vezi și tu, dragul tatii.

Vasile Găftone
corespondent — Sighet

11 3

ad e colectivist și-a-n-
Umblă sărăcia prin

t binîșor de pe scaun,
arta lui Ion Tudorică nu
leg nojița la opincă și
stătură se vedeau trei-

dimineată cu toții la
ă nu între vreun necu-

apere pustiul și sără-
Fierăstrău.

tat-o pe fie-mea Maria

Tudorică după tine că

ea speriată, te-ai îmbă-

urbat, gîndindu-mă la
du-mi fata după Mihai.

alburarea mea, is mai
și l

d dîndu-ți tircoale, că-l

călzit de dai în foc ca
istă-mea.

nimeni l...

ot cu Mihai... Astăzi la

asa asta, găinile sau

închis fata cu cheia în
în fața casei, cu cheia

iereca să-i dau drumul,
geaba, eu nu vedeam,

nele erau udate de la-

e plins.

dintr-o dată. Maria era

au minca. Eu rămîneam

ar fi întîlnit cu Mihai,

4 IN RÎND CU OAMENI

asa că duminica următoare iar am încuiat-o în odaie. De atunci fata s-a schimbat ca prin minune. Nu mai vorbea, nu se mai întîlnia cu Mihai. Zicea că-l uitase, că vrea să se mărite cît mai degrabă cu altul. În sinea mea eram nemulțumit de purtarea ei ușuratică. Noi, eu și nevastă-mea, trei ani nu ne-am putut lua din cauza părinților, dar de supărat nu ne-am supărat, de uitat nu ne-am uitat. Și ea, Maria, după două săptămîni, gata, uitase totul. Rîsul și voia bună luaseră locul suspinelor și plînsului.

Intr-o joi, mă duc la țîrg la Băilești cu vorbă de la Maria să-i cumpăr cîte ceva pentru nuntă. Seara, cînd intru pe poartă, obosit de drumul făcut, îmi spune Domnica:

- Grigore, a fugit Maria cu feciorul lu...
- Lui Ion Tudorică, am completat eu.
- De unde știi?
- Să fi fost în locul ei, cu Mihai fugeam și eu.
- Și ce-ai de gînd să faci acum?
- S-o aduc de pîr înapoi.

Am lepădat în tînda casei ce cumpărasem, mi-am luat cîte magul de corn de la streacîină și-am plecat la Ion Tudorică. Pe drum mi-a povestit cineva că Maria fugise fără știrea Domnicii; asta m-a mai liniștit oleacă. Pe cer norii îngrămădiți de cu ziua începuseră a lumina și a troscoți de te băgau în sperieți. Cînd am bătut la poarta lui Ion Tudorică, fața îmi era spălătată de șiroiala ploii. Cînd Ion mi-a deschis, eu, fără să-i dau bună seara, am dat buzna în casă. Băteam cu vîrfurile ciomagului în tavan și zbieram să-mi deie fata. Ion ținea morțiș că Maria nu-i în casa lor; Constanța, nevastă-sa, zîmbea ca și cum mi-ar fi spus: „Degeaba te cătrînești, cuscre, că pînă la urmă tot o lași moale; faci zarvă că să nu spună lumea că ai stat de piatră”. Am cotrobăit toată casa: Maria nu era, dar lipsea și Mihai. Am plecat injuriînd. Afară se încinsese o vijelie de scriștiac duzii. Vîntul îmi arunca în ochi răceala ploii. Am luat-o spre casa Lenuței lui Ciorîngă, cumnata lui Ion Tudorică. Mi-a deschis Marin, fiu-său, un țînc de vreo nouă ani. Lenuța torcea liniștită la lumina puternică a lămpii.

- Fata mea n-a fost pe aici?
- Ce să caute?
- Liniștea ei m-a neliniștit pe mine și mai rău. Cînd i-am văzut fusul gol am avut o bănuială sigură că mă mințe.
- A cui e pălăria asta din cui? Spune, Lenuța, a cui e pălăria?

Ușa podului era deschisă.
— Te-ai apucat să terci cînd m-ai auzit strigînd la poartă. Unde sînt, Lenuța? Nu spui? Bine. Îi află eu... Văd că ușa podului e deschisă, poate s-au suit dumnea lor la aer.

5 IN RÎND CU OAMENI

Ușa podului s-a închis cu zgomoț. Am luat lampa, am urcat scara: în pod nu era nimeni. La lumina unui fulger, într-un colț al casei, după o grindă, am văzut apa curgînd înăuntru. Patru tigle erau scoase, un lăntșete era rupt. Am pus lampa jos și m-am repezit spre spîrtura din acoperiș. N-am luat în seamă ploaia și mi-am scos capul afară prin spîrtură. Vîntul mi-a încalcat părul și mi l-a spălat cu stropi reci ce m-au pătruns pînă în măduva oaselor. Priveam ca o buhă întunecimea de afară, dar nu desluseam nimic. Cînd un fulger a topit pentru o clipă întunericul nopții, am văzut-o pe Maria alergînd prin grădina; Mihai, fără pălărie, fugea în urma ei.

Sărise de pe acoperiș.
Știînd că n-o să le mai dau de urmă în seara aceea, m-am dat jos minios:
— Spuneai că nu-s la tine, Lenuța?
— Cine să fie, Grigore?
— Cine... Aștia care au fugit împreună...
— Dar tu cu Domnica n-ai fugit?
— Am fugit, dar n-am sărit de pe casă.
— Păi vezi tu, Grigore, s-au schimbat timpurile, s-au mai prostiți ai bătrîni...

Toată noaptea, deși ploua, n-am lipit geană de geană. Aci o vedeam pe Maria plîncînd, aci bălînd cu piciorul că vrea să se mărite, să-l lase pe Mihai... În fața ochilor îmi apărea mereu un smoc mare de iarbă prin care vîntul fluiera a sărăcie.

„Semnul sărăciei!” îmi sunau în auz cuvintele lui Fierăstrău. Nu m-am împăcat cu ei nici după treierat, cînd mi-a spus muieră că a văzut cu ochii ei trei care cu grîu intrînd la Ion în curte. Vremea trecea și eu tot supărat rămîneam. În toamnă mi-a murit de bătrînețe calul de hăis. A trebuit să muncesc pe la unul și pe la altul ca să-mi termin arăturile. La Crăciun n-am tăiat porc, am socotit că l mai cu folos să-l vînd și cu ceea ce-o mai căpăta pe niște saci cu porumb să-mi cumpăr un cîrlan de la țîrgul din Băilești. Maria mi-a adus un picior și o coastă de porc; ei tăiaseră doi și ziceau că ne împrumutăm... Eu n-am vrut să le primesc darul, dar Domnica le-a luat fără știrea mea și pe urmă mi a părut bine că aveam după ce bea o ulciacă de vin duminică. Primăvara toți își încherbaseră bani și-și luaseră opincii noi. Eu am ieșit la arat cu cele de acum doi ani. Maria mi-a adus o pereche de opinci de la cooperativă. Zicea că mi le face cadou Azi cu una, mîine cu alta, dac-am văzut eu că lor le merge bine, iar mie tot că încăinte, mi-am zis, hai să-nțerc să intru în colectiv; încercarea moarte n-are. Și-am intrat. Acuma sînt în rînd cu oamenii. Și îmi pare rău că am fost prost de m-am luat după spusele lui Fierăstrău.

De TOATE pentru TOTI

Sfatul medicului

Tetanosul sau falcarija

este o boală gravă care se dezvoltă în pământ, ajungând aici de la baliga sau păiele din grajdurile vitelor și mai cu seamă ale cailor. În trecut, foarte mulți noi născuți pierau din cauza acestei boli. La sate, după cum se știe, nu se aflau moașe cu carte. De obicei, orice femeie făcea pe moașa. Alerga săritoare să dea o mână de ajutor. Iar dacă se întâmpla că tocmai rînișe la grajd sau muncise la cîmp și nu se spălase pe mîini, tîind buricul copilului, microbul falcarijei intra de îndată în rana buricului și copilul zile multe nu mai avea. I se înțeșteau falcile (de aici și numele de falcarija), nu mai putea suge, apoi i se înțeșteau și alți mușchi, ai cefii, ai șirei spinării, pînă ce înțepenea cu totul. Fiește că nu numai noii născuți se pot îmbolnăvi de tetanos, ci toți aceia care muncesc în grajduri, care au de-a face cu caii în al căror bălegar se găsește microbul. O rană cît de mică la pictoare sau la mîini este o porțiță de intrare pentru microb.

Cînd un rînit sau numai ușor zgîriat simte că i se înțeștează falcile, poate fi sigur că s-a îmbolnăvit de tetanos. Acesta este primul semn, apoi i se înțeștează mușchii trunchiului.

Mijlocul cel mai bun de a scăpa de pericolul tetanosului este acela de a lua măsurile din vreme, cît nu este prea tîrziu. Orice rînit a cărui rană a venit în atingere cu un loc în care se poate afla asemenea microbi: baligă, paie, pămînt etc., va dezinfecta foarte atent rana cu antiseptice (cel mai bine cu sublimat coroziv), apoi i se va face injecții cu ser antitetanic.

Dacă boala s-a declarat, bolnavul va fi de urgență transportat la spital spre a i se da îngrijirile necesare.

Dr. A. Cortea

Porumb dublu hibrid? S-ar părea că da, deoarece auz tu-pina cît și frunzele plantei din fotografie sînt asemănătoare cu cele ale firului de porumb. Și totuși ceea ce vedeți în fotografie nu este porumb ci... bambus.

Pentru a vă prezenta cultura bambusului în lan, fotoreporterul n-a trebuit să facă o călătorie în vreo țară sudică din Asia. El a poposit pe loturile experimentale ale gospodăriei agricole de stat „Dunărea” din regiunea Galați, unde inginerul Sergiu Cuș, împreună cu Traian Șerbănescu și Petre Ghe-novici, controlează felul cum se dezvoltă cultura de bambus.

II SA CUNOASTEM LEGIILE TARII

Despre contravenții

Contravențiile sînt încălcări ale unor reguli obligatorii cu caracter administrativ, stabilite prin legi, hotărîri, regulamente, decizii sau instrucțiuni ale ministerelor, departamentelor sau altor instituții centrale și ale sfaturilor populare.

Consolidarea orînduirii sociale și de stat democrat-populare, dezvoltarea conștiinței socialiste a cetățenilor au dus la apariția Decretului nr. 184/1954, potrivit căruia abaterile sau contravențiile nu mai sînt considerate infracțiuni, ci încălcări cărora li se aplică sancțiuni cu caracter administrativ cum sînt: avertismentul, amendă și confiscarea, și în unele cazuri, anume prevăzute de legi, și alte măsuri de constrîngere.

Ca regulă generală contravențiile se constată printr-un proces-verbal. Prin acesta organul constatator nu poate aplica sancțiunea, acest drept revenind organului care rezolvă procesul-verbal și care are caderea legală ca prin încheierea ce o dă să aplice sancțiunea. În anumite cazuri, special prevăzute, ea, de exemplu, contravenții la normele sani-

tare-antiepidemice, organele de constatare aplică o dată cu constatarea contravenției și somațiunea. În aceste cazuri procesul-verbal de constatare ține loc și de încheiere de aplicare a sancțiunii, cuprinzînd și somația de plată.

Contravenientului sancționat i se comunică procesul-verbal de constatare, încheierea de aplicare a sancțiunii și somația de plată a amenzii, indicîndu-se între altele calea de atac, organul de stat în fața căruia poate fi exercitată, precum și termenul pentru exercitarea ei. Termenele prevăzute pentru darea încheierii și comunicarea ei contravenientului trebuie respectate. Depășirea lor atrage anularea procesului-verbal și a amenzii aplicate.

Impotriva încheierii de aplicare a sancțiunii, contravenientul poate face intîmpinare la organul care a rezolvat procesul-verbal (cînd este vorba de unități sau organizații obștești) sau plîngere la tribunalul popular raional (în toate celelalte cazuri). Atît intîmpinarea cît și plîngerea suspendă executarea hotărîrii.

Urmărirea sumelor datorate se face prin secția financiară a comitetului executiv al sfatului popular în raza căruia domiciliază contravenientul. În caz de anulare a procesului-verbal de constatare a contravenției sau a încheierii de amendare, sau în caz de reducere a amenzii, sumele achitate ori achitate în plus, precum și obiectele reținute sau confiscate se restituie celui în drept.

ANUL GEOFIZIC INTERNATIONAL

Succesele cercetătorilor sovietici după primele 12 luni de activitate

In noaptea de 30 iunie spre 1 iulie, s-a împlinit un an de cînd s-au deschis lucrările Anului Geofizic Internațional. Bilanțul acestor 12 luni de cercetări este foarte rodnic pentru oamenii de știință sovietici. În acest răstimp, U.R.S.S. a înregistrat succese pe care țările capitaliste, puternic dezvoltate, cum sînt Statele Unite, sînt departe de a le atinge.

Programul oamenilor de știință sovietici a cuprins în acest răstimp două obiective principale: 1) studierea păturilor superioare ale atmosferei și 2) cercetarea Antarctidei. Aproape o sută de instituții științifice sovietice au luat parte la studierea rezultatelor observațiilor culese fie cu ajutorul rachetelor geofizice, a sateliților artificiali sau a expedițiilor inițiate în Antarctica și Oceanul Pacific.

Cercetarea păturilor superioare ale atmosferei se face prin lansări verticale de rachete geofizice care se ridică în mod sistematic pînă la înălțimi de 200—210 kilometri. Recent, oamenii de știință sovietici au lansat de pe teritoriul părții europene a U.R.S.S., o rachetă geofizică cu o singură treaptă care a atins înălțimea record de 473 kilometri. Această rachetă, împreună cu echipamentul științific, cîntărește peste 1.500 kg., ceea ce înseamnă un nou record mondial de înălțime și greutate.

Rezultatele cercetărilor întreprinse cu ajutorul rachetelor geofizice au arătat că densitatea straturilor superioare ale atmosferei este de 5—10 ori mai mare decît o arătau calculele teoretice de pînă acum. Aceeași concluzie se aplică și în ce privește temperaturile atmosferei, la înălțimi ce depășesc 200 km.

Lansarea cu succes a celor trei sateliți artificiali sovietici ai Pămîntului a pus jaloanele zborului omului în Cosmos. Au fost obținute observații prețioase asupra puterii de atracție a Pămîntului, acțiunea meteoritilor și a razelor cosmice, precum și posibilitatea unui zbor cu ființe vii în Cosmos (experiența cu cățelușă Laika).

Într-un articol publicat în revista „Noutăți din Moscova”, profesorul Vladimir Siforov, membru corespondent al Academiei de Științe a U.R.S.S., specialist în radiotehnică, electronică și telemecanică, a arătat pe larg natura aparatului științific folosit pe cel de al treilea satelit artificial al Pămîntului.

Întregul aparat este un ansamblu de aparate care măsoară cu precizie presiunea și compoziția straturilor înalte ale atmosferei, concentrația ionilor pozitivi, puterea cîmpului electrostatic și electromagnet al Pămîntului. De o importanță deosebită sînt aparatele care înregistrează radiația corpusculară a soarelui, compoziția și variația radiației cosmice.

Aparatul științific de pe cel de al treilea satelit comunică

observațiile pe Pămînt, cu ajutorul unui sistem radioteleme cu mai multe canale. Acest tem este format din câteva crete-mecanice, care înregistrează neîntrerupt toate observațiile culese de satelit în zborul său orbită. Atunci cînd satelitul ce prin dreptul stațiilor de sură de pe Pămînt, creierele-mecanice transmit cu rapiditate toate informațiile culese.

Întregul aparat este comandat automat, printr-un dispozitiv-program, a cărui energie electrică vine de la pilele electrice sau bateriile solare, instalate pe satelit.

Transformarea energiei solare în energie electrică este o problemă care a frîmțat îndelung pe oamenii de știință. Se știe într-un minut Pămîntul primește de la soare o energie care de șapte ori depășește producția pe un an a tuturor centralelor electrice terestre. Folosirea energiei solare este însă abia la început. Creația bateriilor solare, aflate pe satelit artificial, este însemnat pas înainte pe acest drum.

Oamenii de știință sovietici au obținut valoroase rezultate și în studierea Antarctidei, unde lucrează 6 stațiuni permanente, situate la cît mai mare adîncime în interiorul continentului. Aici se fac cercetări meteorologice, se studiază grosimea stratului de gheață, acțiunea curenților de topire și a ghețurilor, precum și prospectări supra celui de al șaselea continent.

În cadrul lucrărilor Anului Geofizic Internațional, a fost clusă și studierea Oceanului Pacific, despre care știința posedă încă prea puține date. În acest scop, Institutul de oceanografie al Academiei de Științe U.R.S.S. a organizat o expediție cu nava „Viteaz”, care a plecat pînă acum circa 8.000 km explorînd 8 depresiuni de mare adîncime din Oceanul Pacific.

Cu prilejul acestor expediții nava „Viteaz” a cercetat cît mai adînci depresiuni din regiunile insulelor Mariana și a insulei Tong. Echipajul navei a cules animale care trăiesc la adîncimi ce depășesc 10.700 de metri. Totodată, oamenii de știință de pe nava „Viteaz” au izbutit să măsoare presiunea din regiunea insulei Mariana, — aproape 11.000 metri — și care este astfel cea mai mare adîncime oceanică măsurată de om pînă în prezent.

Bogatele rezultate culese de expediția navei „Viteaz” îmbogățesc cunoștințele omului despre fauna și flora Oceanului Pacific, cel mai mare ocean al Pămîntului.

ȘTIATI CĂ..

● ...În ultimii trei ani au fost desțelenite în U.R.S.S. 35,9 milioane hectare, din care 40 la sută s-au atribuit sovhozurilor? Suprafața arabilă a U.R.S.S. a crescut de la 118,2 milioane hectare în 1913 la 194,7 milioane hectare în 1956. Anual se însămințează cu cereale circa 128,3 milioane hectare.

Cu prilejul festivității „Zilei tineretului sovietic” desfășurate recent pe stadionul „Lenin” din Moscova, a avut loc o interesantă demonstrație gimnastică. A. Sobolev, campion al U.R.S.S., a executat cîteva exerciții la inele, primse de carlinga unui heliicopter înălțat la 50 metri deasupra incintei stadionului...

Colțul SAHISTULUI

Problema nr. 2

Mat în 2 mutări

(Poziția de control: Alb: — Rc8, Db5, 5g6, 5g4, Nc5, Cd4, Ce4, p. c2. Negru: — 4d5, Cf6, Cf4, p. e5)

SOLUȚIA PROBLEMEI Nr. 1 publicată în „Albina” nr. 547.

În această miniatură (problema care are cel mult 7 piese) este prezentată o temă cunoscută: apărarea prelungită de gradul al II-lea. După cheia 1. Cf4-h5! care aduce pe negru într-o poziție de „zugzwang” (poziția în care unul din adversari pierde fiindcă este la mutare) apar următoarele apărări: 1... Nd4 oriunde; 2. Df4 mat; 1... Nc3 (și prelungeste apărarea, eliminînd maturile anterioare); 2. Dd5 mat; 1... Ne5; 2. Dd3 mat; 1... Rf3; 2. De2 mat; 1... Re5 (f5); 2. Df4 mat.

Despre dezvoltarea comerțului internațional

unăzi vorbeam cu moș Vișan despre însemnătatea dezvoltării comerțului internațional. Subliniam l' indeobște cunoscut că arele țărilor lagărului so-t. ca și oamenii de bună nță din occident, socotesc riu drept o cale normală u stabilirea unor relații enești între state, o bază ică a colaborării pașnice. Ehei, — își aminti moș — nu degeaba se spu- n vechime că apariția ne- rilor în țări străine era tă de venirea ambasado- !

Intr-adevăr — i-am răs- — organizarea schimbu- economice între state a- cel mai bine că popoarele evoie unele de altele, că u nevoie să schimbe între produsele muncii lor paș-

Eu am trăit destui ani și upucat și vremuri de pace emuri de război — inter- badea Vișan. Sumedenia pte petrecute de-a lungul ui șir de ani m-a învățat egoșul nu se poate face cum trebuie decât atunci între țări este înțelegere ce. Comerțul ajută ca po- oamenii din diferite se poată cunoaște și a- ia unii de alții.

Da ajuns apoi să vorbim re înriurirea nefastă pe a avut-o asupra relațiilor erciale internaționale, po- „războiului rece” dusă mperialiști.

am amintit prietenului meu ul că imperialiștii ameri- profitând de faptul că al doilea război mondial u cea mai bună situație omică în cadrul lagărului talist, au izbutit să impu- țărilor europene secătuite, rie de măsuri menite să ilească dezvoltarea comer- i și să stînjinească legătu- comerciale tradiționale în- țările din răsărit și apus.

Da — zise bătrînul dus și nduri. — Știu că imperia- i din S.U.A. au izbutit, prin ul Marshall, să imbrobos- și să înrobească econo- r țări din Europa...

... tocmai, bade Vișane. Și, a cum știi, înrobirea eco- ică merge mină-n mină cu birea politică.

cercînd zadarnic să împie- dezvoltarea economică a

țărilor socialiste, imperialiștii americani au obligat statele dependente să se înhame la politica lor agresivă. Ei au pornit pe calea boicotării comerțului cu U.R.S.S. și țările de democrație populară. Au constituit și un anume organ internațional care să se ocupe numai cu asta. În martie 1948, Ministerul american al comerțului a pus sub control exportul către țările socialiste din Europa, iar în anii următori guvernul american a rupt, în mod unilateral, acordurile economice încheiate cu aceste state. În octombrie 1951, Congresul (parlamentul) american a votat

legea Battle, care limita comerțul S.U.A. cu țările socialiste. Pe temeiul acestei legi, au fost publicate trei liste cuprinzînd 351 de categorii de mărfuri al căror export a fost interzis. Aceste opreliști au devenit ani de zile literă de lege pentru toate țările înhămate la carul politicii americane.

— Imperialiștii — imi răs- punse badea Vișan — nu pot sta de-a curmezișul voinței popoarelor multă vreme. Popoarele au nevoie de legături comerciale între ele. Numai țara noastră — din câte știu — face comerț cu Germania occidentală, Indonezia, Franța, Italia, Austria și alte zeci de țări.

— Desigur că atunci cînd s-a văzut că această măsură luată împotriva țărilor socialiste n-a avut succes, cînd s-a văzut că aceste țări și-au fărînit o economie puternică, fără a avea nevoie de ajutorul lumii capitaliste, în occident s-au ridicat voci care au cerut să se renunțe la discriminarea practică în comerțul cu U.R.S.S. și țările de democrație populară. Așa s-a făcut că Anglia — peste hotărîrea S.U.A. — a stabilit relații comerciale cu China Populară. Imediat alte țări capitaliste au făcut același lucru. Acum, cînd criza economică lovește greu Statele Unite și în-

treaga lume capitalistă, marii comercianți din apus sînt și mai doritori să stabilească relații de afaceri cu țările socialiste, pentru a găsi piețe de desfacere pentru mărfurile lor care zac în depozite din lipsă de cumpărători.

— Am citit în ziare — a intervenit iar moș Vișan — că și de astă dată Uniunea Sovietică a întins mina Americii. Tovarășul N. S. Hrușciiov a adresat un mesaj lui Eisenhower în care a propus mari schimburi comerciale sovieto-americane.

— Nu numai cu S.U.A. tinde guvernul sovietic să stabilească legături comerciale. U.R.S.S., ca și toate celelalte țări ale lagărului socialist, este gata ca pe baza avantajului reciproc și a egalității în drepturi să deschidă larg drumurile comerțului mondial. Este în interesul țărilor capitaliste, în interesul păcii și prieteniei între popoare, în interesul bunei stări generale, ca în occident să biruiască orientarea politică realistă de sprijinire a unui comerț liber între state

— După cît se vede, spre bucuria noastră, a oamenilor care iubim pacea, orientarea asta — cum o numești matală — izbîndește. Chiar zilele trecute am citit în ziare o știre în care se spune că S.U.A. au fost nevoite să micșoreze cu încă 40 de articole lista „negră” a mărfurilor care nu puteau fi vindute țărilor din lagărul socialist. Se vede bine că îi ustură tare la ficăți criza economică de au făcut asta.

— Și criza economică, moș Vișane, dar și presiunea mare a celorlalte țări din occident care s-au săturat să tot fie stăpînite de „unchiul Sam”. Imperialiștii nu se pot pune multă vreme împotriva cerințelor vieții. Încă în primii ani ai puterii sovietice, V. I. Lenin, vorbind despre reluarea relațiilor economice ale Uniunii Sovietice cu statele capitaliste, a spus că „există o forță mai mare decît dorința, voința sau hotărîrile oricărui dintre statele sau clasele dușmănoase și aceasta este forța relațiilor economice mondiale, care le silește să păsească pe calea legăturilor cu noi”. Această forță, moș Vișane, crește neconștient.

Iată cum arată locuința din Beirut a lui Sami Solh, premierul prooccidental al Libanului, după ce a fost dinamitată de răsculați.

Săptămîna internațională

În întîmpinarea mării întîlniri a popoarelor

Între 16 și 22 iulie a.c. va avea loc la Stockholm Congresul mondial pentru dezarmare și colaborare internațională. În întîmpinarea acestei mari întîlniri a popoarelor, care se va ține în impunătoarea sală a municipalității sporturilor din Stockholm, se fac, în întreaga lume, intense pregătiri.

În Japonia, ca și în alte numeroase țări ale lumii, pregătirile acestea au luat caracterul unei campanii naționale. Aici au avut loc mii de reuniuni și alte manifestări menite să popularizeze Congresul de la Stockholm, iar comitetul japonez de sprijinire a acestui congres a strîns peste 35 milioane de semnături împotriva folosirii armelor nucleare.

La 6 iulie, la Delhi, a avut loc ședința Consiliului păcii pe întreaga Indie. Rezoluțiile adoptate la această ședință condamnă manevrele cercurilor imperialiste care urmăresc să im-

pedice ținerea conferinței la nivel înalt. De asemenea rezoluția condamnă și continuarea experiențelor nucleare de către guvernele S.U.A. și Angliei.

În regiunea Rostock (R. D. Germană) a început la 5 iulie „Săptămîna păcii în țările bal-tice”. La manifestările din cadrul acestei săptămîni participă delegații din: R. P. Polonă, Finlanda, Uniunea Sovietică, Germania occidentală, Danemarca, Suedia și alte țări.

Pregătirile și acțiunile organizate în întîmpinarea Congresului mondial de la Stockholm demonstrează lumii întregi voința fermă a popoarelor de a apăra pacea lumii, de a salva omenirea de primejdia catastrofală a unui război atomic.

Evenimentele din Liban

În ultimele zile, în diferite regiuni ale Libanului au avut loc lupte violente între forțele patriotice și trupele guvernamentale ale lui Sami Solh. În cursul acestor lupte răsculații au dobîndit însemnate succese. Astfel, ei au ocupat poziții importante în imediata apropiere a aeroportului internațional din Beirut, iar orașul vechi din Tripoli se află acum în întregime sub controlul forțelor populare. În partea de nord a țării, numeroase regiuni, ca de pildă: Hamedie, Hazem, Abda, Deir El Kordom și Mina au fost ocupate în întregime de răsculați.

După cum se știe, săptămîna trecută, a fost dat publicității raportul grupului de observatori ai O.N.U. trimisi în Liban în care s-a subliniat faptul că „nu există dovezi că răsculații ar fi sprijiniți de Republica Arabă Unită”, și că declarația guvernului libanez e ca atare neîntemeiată. Lucrul acesta a dezamăgit așit pe Șamun, președintele Libanului, cît și pe diferitele cercuri imperialiste care au încercat să folosească O.N.U. în scopul organizării unei intervenții armate în Liban. Eșuîndu-le aceste planuri, imperialiștii încercă acum să tragă Libanul în pactul de la Bagdad pentru ca, prin mijlocirea țărilor membre ale acestui pact, să înăbușească totuși, intervenția armată pe care colonialiștii o pregătesc de multă vreme.

Oricare ar fi planurile imperialiștilor, mișcarea forțelor populare din Liban nu va putea fi înăbușită, deoarece patrioții libanezi luptă pentru o cauză dreaptă, pentru independența țării lor.

Atonasie Toma

INSEMNAȚII DINTR-O CALĂTORIE

PRIN R. D. GERMANĂ

cultă radio, vizionează programele televiziunii, asistă la spectacole. Am stat de vorbă cu unul din țărani. Facea parte din conducerea cooperativei și, aflînd că sînt român, deci dintr-o țară în care agricultura este la loc de cinste, a început să-mi vorbească despre probleme atât de complicate, încît îmi venea să cred că am de-a face cu un adevărat om de știință.

— Ceea ce ne interesează pe noi — mi-a spus dînsul — este ca în nici un anotimp al anului să nu existe perioade în care să nu avem ce lucra. Noi urmărim ca în fiecare lună, pe cît e posibil, volumul znelor-muncă să fie mereu la fel de mare. Este greșită părerea a-celora care cred că iarna țărănu-l stă la gura sobei, degeaba. Noi muncim deopotrivă și vara și iarna, ca să nu mai pomenească de primăvară sau toamnă...

Cooperativa agricolă de producție din sat nu are numai grija cultivării pămîntului. O bună parte din veniturile vine și de la ramurile anexe ale cooperativei. Astfel, cooperativa

are o crescătorie de păsări, care sînt ținute nu în cotețe, ci în barăci mari. (Iarna, în aceste barăci se cultivă și ciuperci care sînt foarte cerute pe piață, la oraș). Și pentru că a venit vorba de păsări, trebuie să spun că pretutindeni prin R.D.G. am văzut pe cîmp cîrduri mari de găște.

Nici mlaștinile care împînzesc cîmpul nu sînt lăsate în voia lor. Unele din ele sînt secate și redete agriculturii sau amenajate ca eleștee. În altele se plantează răchită care se recoltează toamna, după sfîrșitul sezonului agricol. Toată iarna, membrii cooperativei au de lucru cu împletiturile care și ele aduc un câștig bun. În afară de asta, în tot timpul iernii se face selecționarea și prepararea semințelor, se repară uneltele, mașinile, clădirile, se pavează curțile, șoselele.

Cîteva zile mai tîrziu, pașii ne purtau prin altă regiune a Republicii Democratice Germane, prin frumoasa Thuringie, vestită prin pădurile ei bogate.

Și aici, ca și în Mecklenburg, sau prin alte părți pe unde am colindat, am văzut de-a lungul șoselelor, în sate, presărate din loc în loc, niște poșete înalte pe care se aflau nenumerate bidoane pentru lapte. În punctele acestea, producătorii pun dimineața bidoanele pline, iar camionul de la baza de recepție trece și le schimbă. Producătorii iau bidoanele goale pe la prînz și a doua zi dimineața le duc înapoi pline. În felul acesta transportul laptelui la oraș este simplificat, ajungînd la destinație repede și în bune condiții.

Multe lucruri interesante poate vedea cineva călătorend prin țara prietenilor noștri din R.D. Germană. Dar sentimentul cel mai puternic cu care pleci de acolo este că ai întîlnit oameni muncitori, pricepuți și talentați, pentru care munca închinată operei de construire a socialismului constituie o mîndrie.

Atonasie Toma

Într-o după-amiază ploioasă să a toamnei trecute, străbăteam cu automobilul una din frumoasele șosele vechi care leagă Berlinul de localitățile nordice ale regiunii Mecklenburg-Schwerin, una din provinciile Republicii Democratice Germane în care agricultura este predominantă. Pe cîmpul larg, desăfurat în zare, cu rarele case cu care ești obișnuit să vezi pe șosele pietrele vechi, de o parte și de alta a drumului, grămezi mari dintr-un praf alb-cenușiu care trastează puternic cu nebulă brună al ogorului. Acestea sînt îngrășămintele care urmează să fie aplicate pe ogor — mi-a spus călăuza.

Salută și UMOR

FLORI... FURAJERE

Vitele de pripas, care din dispoziția sflatului popular din comuna Cocin, raionul Zeletin, sint închise în curtea școlii, distrug parcul de flori amenajat de pionieri.

Cică, tot privind spre școală,
Un sătean zicea mai ieri:
— Bravo, bravo, pionieri!
Parcul vostru e o fală
Pentru sat!

Dar dinspre sfat
Unul a strigat pe nas:
— Avem parc
Dar n-avem țarc
Pentru vite de pripas!
Deci imi fac o socoteală:
Ce-ar fi să le-nchid la școală?

...Și de-atunci
Viței și junci
Sau bătrine vaci de lapte
Sint ținute-o zi și-o noapte
La „arest”... în curtea școlii.
Foamea își trimite solii
Peste gard, printr-o privire
Și vițelul mai subțire
Ca un arc
Țișnește-n parc

Prin ulucile înguste
Ca să guste
Dacă florile sint bune.
„Bre, minune!
Știi că-mi plac?”
Zice-n sine, prostănac,
Iar un frate mai că-njură:
— Adu-mi, mă, și mie-o gură!
— Eu? Nici vorbă! Vin și
ia-ți!

Și-ntr-o clipă, nemîncați,
Toți dau buzna prin ulucă
Și imbucă
Pe-ntrucute
Toate florile... plăcute!

Concluzie:
Astăzi vitele din sat
Fără cel mai mic protest
Fac petiții către sfat
Să le-aducă la... arest.

Stelian Filip

A trecut o caravană

spre sătucul Păltiniș din raionul Darabani, tăind cimpul curmezis și trecind peste-un tăpșan. După luni și luni de zile a venit, în sfârșit, și pe-aici o caravană; dar nu una cu cămile, ca-n pustul african, ci un camion în goană... Ciinii latră a hîrjoană, difuzorul cîntă-n van. Toți se află-n cîmp, la treabă. La cămin s-au adunat singurii rămași în sat: niște tînci zgolbiți, o babă și vreo trei moșnezi betegi.

— De ce n-ați venit, bădie, mai încolo, spre chindie, ca să văză lumea toată?

— O să venim altă dată, că pîn-la chindie, frate, mai „rulam” în patru sate. Doar avem și noi un plan...

Și-a zburat peste tăpșan camionul-caravană. Ciinii latră a hîrjoană, difuzorul cîntă-n van...

Nicăieri

pe-unde-a trecut, purici mulți ea n-a făcut. Azi venea, miine pleca, iar dacă se întimpla ca-ntr-un loc Angela Banu să

mai steie și cu anul, apoi chiar că era rău, că porneau către Bacău din Traian, din Ciuturști: referate, cereri, vești.

— Cu așa învățătoare ne-am pierdut orice răbdare. Am cătat în chip și fel ca s-o ajutăm nițel, dar de-i spuî păcatele, îi întoarce spatele și lipsește de la școală mereu pe motiv de boală. Noi nu știm ce boală are: bănuim că de picioare, că tot umblă și-o găsești unde nici nu te gîndești. Pe la cămin nici nu vine, iar nasul tot sus și-l ține. Și de spus am mai avea, dar punem... etcetera.

De spus, va spune-un cuvînt Secția de-nvățămînt, că decît eu-așa... Angele, e mai bine fără ele!

Vinu-i bun, dar...

cu măsură, cînd bei mult să taci din gură. Vorbele-astea,

Trustul regional Gostat Galați a repartizat gospodăriei agricole de stat Cost Negri, raionul Liesți, lemn verde și ud pentru reparatul batozelor.

— După o astfel de reparație, la treieris o să lucrăm la umbră.

(Desen de AL. CLENCIU)

Noi, Ion Anghuș, agent veterinar al comunei Virtoape, raionul Olteni, avînd în vedere că pe aici nu vîne în control nimeni de la raion, așa că din partea asta sintem scutiți de orice nepăceri

Ordonăm:

Art 1. — Cu începere de la data apariției acestei ordonanțe, toți locuitorii comunei sint obligați a-și îngriji bine vitele, pentru a nu mai apela la serviciile noastre veterinare.

Art 2. — Orice îmbolnăvire sau accidentare a unui animal

„Ordonanță”

de pe teritoriul comunei se socotește de aci înainte ca o încălcare a dispozițiilor precedentului articol și se pedepsește de noi cu o amendă ce va fi achitată pe loc de locuitorul care se prezintă cu respectivul animal pentru consult.

Art 3. — Valoarea acestei amenzi se fixează de noi în raport cu mărimea vitei găsită în flagrant delict de îmbolnăvire sau accidentare. Sub nici un motiv nu se admite reducerea ei totală, ci doar achitarea în natură, după necesitățile gospodăriei noastre, în care scop vinovatul va lua legătură

cu soția mea, pentru mări.

Art 4. — Prezenta ordonanță nu se va afișa, ci se munica locuitorilor verb tre patru pereți și tot ochi, pentru a nu afla dispozițiunile noastre pers străine de comună și de reșele noastre.

Art 5. — Cu aducerea îndeplinire ne însărcinăm noi, în colaborare cu noastră, care este obligată folosească amenzile într-un mod cît mai cas economic.

Agent vete i
(ss) ION ANGHUȘ

Pt. conf. Victor Teodorescu

G.A.C. din comuna Lipova, regiunea Bacău, început prea multe construcții deodată și lăsat neterminate.

— Acum ce facem?
— Mai începem una!

(Desen de H. LEF)

JDERUL

— FABULA —

Datorită lipsei de vigilență a președintelui cooperativei din comuna Pucioasa, regiunea Cocin, gestionarul Ghiță Aurel a delapidat 7.000 lei, fiind condamnat de tribunal la 4 ani închisoare.

Intr-o fermă de găini,
A venit de prin ciu'ni
La dulăul șef, un jder,
Să fie tocmit străjer.
Și cu lebele la piept,
I-a grăit, privindu-l drept:
— Pune-mă străjer, te rog.
Și-ți dau bîna mea zălog,
Că cîn cotineața pînă
N-o lipsi nici o găină.
— Bun a zis dulăul, miine,
Te prezinți și intri-n piine.
Să ai însă grijă; dacă
Imi ipsește-o porumbacă,
Ori un pui, atît îți spun,
Fie-lea-n prepeleac și-o pun.
Hei, și-așa-ntr-o dimineață,
Răsucîndu-și o mustață,
Îngimfat și cam obraznic,
A sosit și noul paznic.
Și prețindu-se-ntr-o pușcă,
Sta de veghe lingă-o cușcă.
Cînd a fost la inventar

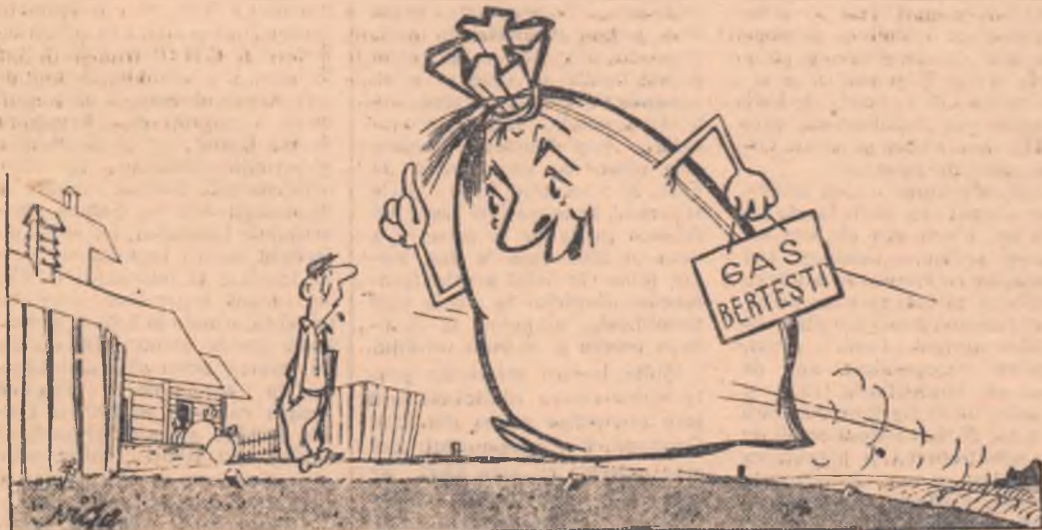
N-a lipsit un pui măcar
Căci la acte și dosare
Era jderul meșter mare.
Muțumit, dulăul, foarte
Moșăind pe mai departe
Tot spunea mereu de jder:
Că e cel mai bun străjer.
„Despre dînsul n-am ce spune,
N-are lipsă-n gestiune”.
Jderul însă-n cotineață,
Își lingea cite-o mustață...
Căci în slujba lui cea nouă
Minca și găini și ouă
Dar zicea: „Mă pot fălă
Că-s cu actele la zi!”

MORALA:

El, dulăul, gură-cască,
Lipsuri cum o să găsească
Dacă tot într-una cată
În hirtii și nu-n poartă?

I. Terbescu

G.A.S. Bertești a contribuit prima din regiunea Galați la asigurarea fondului centralizat al statului, predînd 180 tone de cereale din noua recoltă.

— Restanță de anul trecut?
— Nici vorbă! Asigurare pentru anul viitor!

(Desen de NIC. NICOLAESCU)